కథా నిలయం
55,64
శ్రీకాకుళం

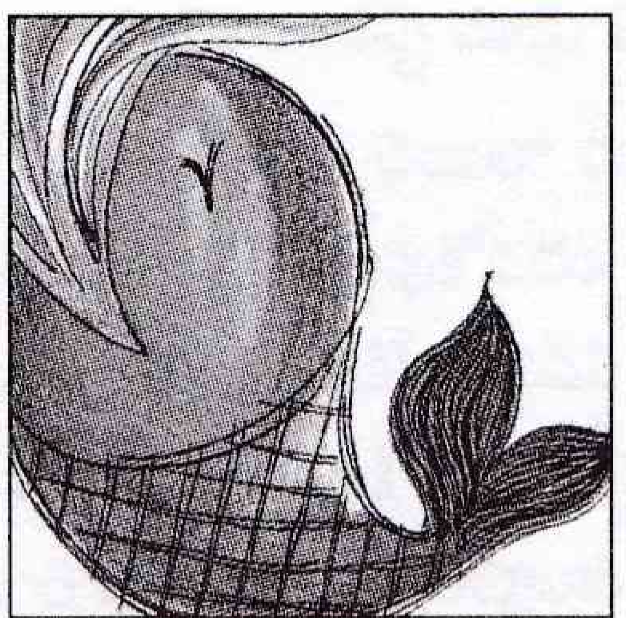

మఛిలీ బందర్ బాషా

చేప రాకుమారుడు

ఒక రాజా రాణీ వున్నారు. అల్లా వాళ్లకు సంతానం యివ్వలేదు. ఎందుకు మాకు సంతానం యివ్వలేదు అని వాళ్ల రోజూ దిగులు పెట్టుకుంటా వుండేవాళ్లు.

ఒకరోజు రాణి రాజుతో 'ఏమండీ ఏమండీ. నా మనసేమీ బాగుండడం లేదు. అట్లా సముద్ర విహారానికి పోయొద్దాం రండి' అంది.

పోనీలే పాపం, అట్లా సముద్రానికి వెళితే మనసు కాస్త తేలిక పడుతుంది కదా అని రాణిని సముద్రానికి తీసుకువెళ్లాడు రాజు.

అక్కడ రాణి 'దూర్‌బైన్' (బైస్కోపు) తీసుకొని సముద్రంలోకి చూస్తా కూర్చుంది. ఆమెకు రకరకాల చేపలు, రకరకాల సముద్రజీవులు కనిపిస్తా ఉన్నాయి. మందలు మందలుగా ఉన్న ఆ జీవులన్నింటినీ చూసి రాణి మనసు కష్టపెట్టుకుంది. 'యాల్లా. సముద్రంలో యిన్ని లక్షల చేపల్ని పుట్టించావే. ఆఖరకు యిట్లాంటి ఒక చేపనైనా నా కడుపులో వేయకపోతివి కదా' అనుకుంది.

యిట్లా అనుకోగానే ఆమెకు గర్భం నిలిచి తొమ్మిది నెలలు నిండాక చేపపిల్ల పుట్టింది.

యిదేమిటి చేప పిల్ల పుట్టింది అని మొదలు ఆశ్చర్యపోయినా పోనీలే దేవుడు యిదైనా ప్రాప్తం చేశాడు అనుకొని ఒక నీళ్లతొట్టెలో ఆ చేపను వదిలి దాని పాలనా పోషణా చూడటం మొదలుపెట్టారు రాజు, రాణి.

ఆ చేపపిల్ల ఆ తొట్టిలోని నీళ్లలో మునుగుతూ, తేలుతూ, కాసేపు ఆగుతూ, కాసేపు కదులుతూ కేరింతలతో రాజుకీ రాణికీ చాలా సంతోషం కలిగించేది. పుట్టింది మఛిలీ (చేప) కాబట్టి, దానిని తొట్టిలో 'బంద్' చేసి ఉన్నారు కాబట్టి ఆ చేపకు 'మఛిలీబందర్‌బాషా' అని పేరు పెట్టారు.

కాలంతోపాటు మఛిలీబందర్‌బాషా కూడా పెరిగి పెద్దవాడై యింత పొడుగూ యింత లావూ అయ్యాడు. అయితే ఒకరోజు ఉన్నట్టుండి అతను మేత తినడం మానేశాడు. ఏమేమి వండిపెట్టినా తినడం లేదు. కేరింతలు కొట్టకుండా గోడకు అంటుకొని ఒక మూలన గమ్మునా ఉంటున్నాడు.

రాజుకూ రాణికీ యీ సంగతి తెలిసి హైరానా హైరానా అయిపోయారు. చచ్చిపోయే ముందు కొన్ని చేపలు అట్లా మేతా గీతా లేకుండా మెత్తబడిపోతాయి గదా. అందువల్ల మఛిలీబందర్‌బాషా కూడా చచ్చిపోతాడో ఏం పాడో అని గొల్లుగొల్లుమంటున్నారు వాళ్లు.

అప్పుడు ఆ మహల్‌లో పనిచేసే ఒక ముసలామె యిదంతా చూసి 'రాజా. యిది జబ్బూ కాదు పాడూ కాదు. అబ్బాయికి పెళ్లి వయసు వచ్చింది. పెళ్లి చేసేయండి' అంది.

ఎప్పుడైతే ఆ మాట విన్నాడో మఛిలీబందర్‌బాషా హుషారు హుషారుగా పల్టీలు కొట్టడం మొదలుపెట్టాడు.

యింకేమి చేస్తాడు రాజు అలాగే అని చెప్పి 'ఫలానా మఛిలీబందర్ బాషాకి ఎవరైతే అమ్మాయిని యిచ్చి పెళ్ళి చేస్తారో వాళ్లకు బస్తా బంగారం బహుమానం' అని దండోరా వేయించాడు. అయితే ఎంత బంగారం యిచ్చినా కన్నబిడ్డని ఎవరు చేప ముఖాన కొడతారు? అందువల్ల సంబంధం కుదరలేదు. రాజభటులేమో బస్తా బంగారం తీసుకొని ఊరూరా తిరుగుతున్నారు పిల్లకోసం.

సరే ఒకూళ్లో ఒక అమ్మాయి ఉంది. ఆ అమ్మాయికి సవతి తల్లి. సవతిబిడ్డని నానా బాధలు పెడుతోందా సవతితల్లి. రాజభటులకి యీ సంగతి తెలిసి ఆమె దగ్గరికి వెళ్లి 'నీ సవతి బిడ్డను యివ్వు. ఈ బంగారం తీసుకో' అన్నారు. బస్తా బంగారం చూసేసరికి బంగారం లాంటి పిల్లని చేప నోటికి అందించడానికి సిద్ధమైపోయిందా సవతితల్లి.

ఈ సంగతి తెలిసి సవతిబిడ్డ చాలా బాధపడింది. 'సరే... ఈమె చేతిలో బాధలు పడటం కన్నా మఛిలీబందర్‌బాషా చేతిలో చిక్కి చావడం మేలు' అనుకొని భటులతో బయలుదేరబోయింది.

సవతి తల్లి అప్పటికీ వదలకుండా 'అమ్మా. పోయేదానిని ఎలాగూ పోతా ఉన్నావు. పోయే ముందు ఒక బిందె నీళ్లు తెచ్చిచ్చిపో' అంది.

ఆ మాటకు ఆ అమ్మాయి ఏడ్చుకుంటూ ఏడ్చుకుంటూ బిందె తీసుకుని నీళ్లకు బయలుదేరింది. సరిగ్గా అప్పుడే ఒక పాము ప్రాణాలు అరచేతిలో పెట్టుకొని పారిపోతూ పారిపోతూ ఈ అమ్మాయి దగ్గరకు వచ్చి ఆగింది.

'అమ్మాయీ. నన్ను ఒక పాములోడు తరుముకుంటూ వస్తున్నాడు. నీ బిందెలో దాచిపెట్టి నాకు కాస్త సాయం చేయి' అని అడిగింది పాము.

ఎట్లాగూ సవతితల్లితో బాధలు పడుతున్నాను, రేపు మచిలీబందర్‌బాషా చేతిలో బాధలు పడతాను, ఈలోపు ఈ పాము పాలబడి ప్రాణాన్ని విడుద్దాము అనుకొని ఆ పామును ఎత్తి బిందెలో వేసుకుందా అమ్మాయి. పాములోడు వెళ్లిపోయాడు. అప్పుడా పాము బిందెలో నుంచి బయటికొచ్చి మనిషి రూపం దాల్చింది.

'అమ్మా. నీ బాధ నాకు తెలుసు. నువ్వు పెళ్లాడబోయే మచిలీబందర్ బాషా సంగతి కూడా తెలుసు. పెళ్లికి నువ్వు భయపడకు. యిదిగో ఈ మట్టిని మంత్రించి యిస్తున్నాను. రేపు మచిలీబందర్ బాషా నీ దగ్గర ఏకాంతంగా వుండగా అతని మీద చల్లు' అని చెప్పేసి వెళ్లిపోయాడు.

పెళ్లి జరిగిపోయింది. తొలిరాత్రి పెళ్లికూతురిని సింగారించి, సవారించి గదిలో భయపడుతూ భయపడుతూ పంపారు రాజు, రాణి. ఆ గదిలో పెద్ద నీళ్ల తొట్టె. అందులో మచిలీబందర్ బాషా. పెళ్లికూతురు ఆ గదిలోకి వెళ్లాక తలుపులు మూసి పాము యిచ్చిన మట్టిని తీసి చేప మీద చల్లింది. అంతే. అంతవరకు శాపవశాన వున్న ఆ చేపకు పలపలమని పొట్టురాలి చర్మం వొదులయ్యి, యింత అందంగా యింత సౌందర్యంగా ఉన్న ఒక పరా (గంధర్వుడు) అందులో నుంచి బయటికొచ్చాడు.

'నన్ను మనిషిని చేసి ప్రాణం పోశావు. నా కంఠంలో ప్రాణం వుండగా నిన్ను వదులుకోను' అన్నాడు మచిలీబందర్ బాషా.

అది చూసి అతని భార్య ఎంతో సంతోషించింది. ఆ రాత్రి వాళ్లిద్దరూ హాయిగా గడిపారు.

మరుసటి రోజు పొద్దున రాజు, రాణి, భటులు గిటులూ అందరూ గది ముందు నిలబడ్డారు. యింకేముంది మచిలీబందర్ బాషా ఆ అమాయకురాలిని తినేసుంటాడు అనుకుని తలుపు తెరిస్తే ఏముంది కళ్లెదురుగా యువరాజు, యువరాణి.

జరిగింది తెలుసుకుని, అత్తగారు మామగారు పరమానంద భరితులై, కోడల్ని నెత్తిన పెట్టుకొని చూసుకోవడం మొదలుపెట్టారు.

కోడలికి గర్భం నిలిచింది. నెలలు నిండాయి. ఈలోపు ఊళ్లోని సవతితల్లి దగ్గర అమ్మలక్కలు చేరారు.

'నువ్వు నీ సవతి బిడ్డను మచిలీబందర్ బాషాకు యిచ్చి వదిలించుకోవాలని చూశావు. అక్కడ ఆ చేప మనిషి రూపు దాల్చింది. నీ సవతిబిడ్డేమో పట్టమహిషి అయ్యి రాజ్యాలను ఏలుతోంది' అని వెక్కించారు.

సవతితల్లికి యింక మంట బయలుదేరింది.

దీని అంతు చూడాలని చెప్పి స్వీటు, కారా చేసుకుని కూతుర్ని చూడడానికి వెళ్లింది. వెళ్లి కల్లబొల్లి ఏడుపంతా ఏడ్చి తొలిచూలు కాన్పు పుట్టింట్లోనే జరగాలని చెప్పి, కూతుర్ని తీసుకొని యింటికి వచ్చింది. అప్పటికే అక్కడకు సవతితల్లి సొంత కూతురు కూడా కాన్పుకు వచ్చుంది. యిద్దరికీ కాన్పు జరిగింది. మగబిడ్డలు పుట్టారు. సవతి కూతురు కొడుకేమో సుందరంగా కళగా రాజసంగా ఉంటే సొంత కూతురి కొడుకేమో కళతప్పి, పాలిపోయి, వికారంగా ఉన్నాడు.

'మతిలేనిదాన్ని. నిన్ను తీసుకెళ్లి మచిలీబందర్ బాషాకు అప్పగించాల్సింది. ఆ దరిద్రపు సవతికూతుర్ని యిచ్చి కట్టబెట్టి రాణిని చేశాను' అని బాధపడింది సవతితల్లి, సొంతకూతురి దగ్గర.

'యిప్పుడైనా ఏమయ్యిందమ్మా. దానిని పాతిపెట్టి దాని స్థానంలో నేను వెళతాను. మాకు కొంచెం పోలికలు కలుస్తాయి కదా' అంది సొంతకూతురు. ఇద్దరూ కలిసి అందుకు తగినట్టుగా పథకం వేశారు.

ఒకరోజు వాళ్లు సవతి కూతురుకి మంచిమాటలు చెప్పి వనవిహారానికి తీసుకెళ్లారు. అక్కడ అటు తిప్పుతూ, యిటు తిప్పుతూ ఒక పాడుబడిన బావి దగ్గరకు తీసుకువెళ్లి, ఆమెనీ, ఆమె బిడ్డనీ తోసి వచ్చేశారు. యిప్పుడు ఆమె స్థానంలో సొంత కూతురు మహల్‌కు వెళ్లింది. ఆమె బిడ్డ స్థానంలో తన కొడుకుని చూపెట్టింది.

యిటు చూస్తే ఆ బావిలో ఏముంది? ఒక బిలం వుంది. ఆ బిలంలో ఆ రోజు బిందెలో దాక్కున్న పాము కాపురం వుంటోంది. ఈ పాము ఈ అమ్మాయినీ, ఈ బిడ్డనూ చూసి 'అమ్మా. నువ్వు నా కూతురు లాంటి దానివి. పరిస్థితులు నాకు తెలుసు. అవి చక్కబడేవరకూ నా దగ్గరే వుండు' అని ఉంచుకుంది.

అక్కడ రాజ్యానికి చేరిన దొంగభార్యను చూసి మచిలీబందర్ బాషా మనసు మనసులో లేదు.

'యిదేమిటి కాన్పుకు పోయిన నా భార్య యిలా తయారైవచ్చింది. ఆమెది ఈ రూపు కాదే. ఈ రంగు కాదే' అని లోలోన అనుకున్నాడు. అతను ఆమెను తాకడం లేదు. బిడ్డను ముద్దాడడం లేదు. మహల్‌లోని వాళ్లు కూడా పైకి ఈ మాట చెప్పలేక లోలోన మల్లగుల్లాలు పడుతున్నారు.

అయితే దొంగభార్య మాత్రం 'కాన్పు వల్ల నా ఆరోగ్యం దెబ్బతింది. నా రంగు నా రూపూ పోయాయి' అని ఏవో నాటకాలు ఆడి రోజులు నెట్టుకొస్తూ వుంది.

యిక్కడ యిలా వుంటే, అక్కడ అడవిలో ఒకరోజు ఒక గాజులతను 'గాజులో గాజులో' అని పోతూ వున్నాడు. బావిలో వున్న మచిలీబందర్ బాషా భార్యకు ఆ కేకలు వినిపించి గాజులు వేయించుకోవాలనిపించింది.

'అబ్బా... నాకు గాజులు వేయించండి' అంది పాముతో. పాము ముసలాయన రూపు దాల్చి గాజులవాణ్ణి యింట్లోకి తీసుకువచ్చింది.

గాజులతను ఆమె చేతులకు గాజులు ఎక్కిస్తుంటే దూరంగా రాచకళ ఉట్టిపడుతున్న ఆమె కొడుకు బురద నీళ్లలో ఆడుకుంటూ వున్నాడు. అది చూసి ముసలాయన 'అమ్మా, పిల్లాణ్ణి చూడు. బురదలో ఆడుకుంటున్నాడు' అన్నాడు.

అప్పుడు మచిలీబందర్ బాషా భార్య విసుక్కుంటూ 'ఎక్కడికి పోతాయి మచిలీబందర్ బాషా బుద్ధులు. నీళ్లలో బురదలో ఆడటమేగా వాడి పని' అంది.

ఆ మాటలు గాజులతను విన్నాడు. వాడి గుండెలో బేజారు పుట్టింది. 'యిదేమిటి? మచిలీబందర్ బాషా మా రాజు. యీవిడ ఈ మాటలు అంటా వుందంటే ఈ బిడ్డ మచిలీబందర్ బాషా బిడ్డనా?' అని అనుమానం వచ్చింది.

గాజులు ఎక్కించాక ఆ అనుమానం తీరడానికి నేరుగా రాజ్యానికి వచ్చి, మహల్ చుట్టూ తిరుగుతూ 'గాజులో గాజులో' అని కేకలు వేస్తున్నాడు. ఈ కేకలు మహల్‌లోని దొంగభార్య చెవిన కూడా పడ్డాయి.

ఆమె మచిలీబందర్ బాషాను పిలిచి 'ఏమండి నాకు గాజులు వేయించండి' అని అడిగింది. అతను గాజులవాణ్ణి పిలిపించాడు.

గాజులతను లోపలికి వచ్చి, దొంగభార్యను మార్చి మార్చి చూస్తూ చేతికి గాజులు ఎక్కిస్తున్నాడు. అప్పుడే దొంగభార్య కొడుకు కూడా దూరంగా బురదనీళ్లలో ఆడుకుంటూ వున్నాడు. అది చూసి మచిలీబందర్ బాషా తన దొంగభార్యతో 'పిల్లాణ్ణి చూడు బురదలో ఆడుకుంటున్నాడు' అన్నాడు.

అప్పుడు దొంగభార్య కూడా ముద్దుగా 'ఎక్కడికి పోతాయి మచిలీబందర్ బాషా బుద్ధులు. నీళ్లలో బురదలో ఆడటమేగా వాడి పని' అని విసుక్కుంది. ఆ మాటలకి గాజులతను ఫక్కున నవ్వాడు.

మచిలీబందర్ బాషా ఆ నవ్వు చూశాడు. అయితే ఏమీ అనలేదు. తర్వాత వాడిని పక్కకు పిలిచి 'ఎందుకు నవ్వావు చెప్పు' అని గద్దించాడు. గాజులతను భయపడిపోయి 'మహారాజా. నాకు ప్రాణభిక్ష పెడితే ఎందుకు నవ్వానో చెబుతాను' అన్నాడు.

'నీ ప్రాణానికి అభయం. ఎందుకు నవ్వావో చెప్పు' అన్నాడు మచిలీబందర్ బాషా.

'బాషా జహాపనా. యిలా నేను అడవిలో ఒకచోట ఒకామెకు గాజులు ఎక్కించాను. ఆమెకు ఒక కుమారుడు వున్నాడు. వాడు చాలా అందంగా చాలా గొప్పగా వున్నాడు. వాడు బురదనీళ్లలో ఆడుకుంటుంటే - ఎక్కడికి పోతాయి మచిలీబందర్ బాషా బుద్ధులు అని వాళ్లమ్మ విసుక్కుంది. యిక్కడ మహల్‌లో కూడా అవే మాటలు వినిపించాయి. కానీ ఆమెకూ ఈమెకూ ఎక్కడా పోలిక? ఆ బిడ్డకూ ఈ బిడ్డకూ ఎక్కడా పోలిక? అందుకని నవ్వొచ్చింది' అన్నాడు.

మచిలీబందర్ బాషాకు వెంటనే జరిగింది అర్థమైంది. గాజులతనితో ఆఘమేఘాల మీద వెళ్లి భార్యనూ బిడ్డనూ చేరుకున్నాడు. భార్య ఏడ్చి, బిడ్డను ఒళ్లో ఒదిలి 'యిట్టిట్టా సంగతి. మా సవతితల్లి యిలా చేసింది' అని చెప్పింది మచిలీబందర్ బాషాతో.

బాషా ఏమీ మాట్లాడకుండా గమ్మున యిల్లు చేరుకున్నాడు. ఇల్లు చేరుకుని దొంగభార్యతో 'యివాళ నాకు చాలా సంతోషంగా వుంది. మహల్‌లో వున్న వాళ్లందరికీ పలావు వండించి పెడదాం' అన్నాడు. 'అలాగేనండీ' అంది దొంగభార్య.

పెద్ద పలావుదేక్షా పెట్టి వంట మొదలుపెట్టారు. ఖత్‌ఖత్‌ఖత్‌మని అన్నం ఉడుకుతూ వుంది. రాజు దొంగభార్యని పిలిచి 'ఉప్పు చూద్దాం పద' అన్నాడు. 'అలాగే' అని వచ్చింది దొంగభార్య. రాజు ఉప్పు చూస్తున్నట్టు నటిస్తా ఆమెను ఎత్తి పలావు దేక్షాలో పడేశాడు. ఆమె కుయ్యోమొర్రో అంటూ చేసిన తప్పులు ఒప్పుకుని ప్రాణాలు విడిచింది.

అప్పుడు మచిలీబందర్ బాషా, ఆమె భార్య, కుమారుడు హాయిగా కలకాలం జీవించారు.

ఆయన పాలనలో నెలకు మూడు వర్షాలు కురిసి పంటలు బాగా పండేవంట.